

Démosthènes Davvetas

A Iphinoe

traduit du grec par Patricia Portier

Depuis que mon ennemi
n'est plus hors de moi,
mais en moi,
je crains que cette lutte
aussi ne me détruise.

Ἐπό τότε ποῦ ὁ ἔχθρός μου
δέν βρίσκεται πιά ἔξω μου
ἀλλά μέσα μου
ἀνησηχῶ μήπως
κι ἡ μάχη αὐτή
μέ τινάζει στὸν ἄέρα.

Je veux tout.
La convoitise m'épuise.
Dans l'épuisement extrême,
je parviens,
serait-ce pour un instant,
à m'apaiser.

Θέλω τὰ πάντα
ἢ ἐπιθυμία μ' ἐξαντλεῖ.
Στὴν ἄκρα ἐξάντληση
καταφέρνω ἔτσι ἔστω καὶ γιὰ λίγο
νά εἰρηνέσω.

Chacun de mes poèmes
est un reflet micrographique de moi.
Comme un père responsable,
je m'inquiète, car je ne sais
où peut le conduire
sa sensibilité extrême.

Κάθε μου ποίημα εἶναι
μικρογραφία τοῦ ἑαυτοῦ μου.
Σὰν ὑπεύθυνος γονιός
ἀνησυχῶ, γιατί δέν ξέρω μέχρι
ποῦ μπορεῖ νά τό οδηγήσει
ἡ ἄκρα εὐαισθησία του.

C'est dans l'obscurité
que le bien et le mal
se conçoivent.

Μέσα στό σκοτάδι συλλαμβάνεται
τό καλό καί τό κακό.

Chaque fois que je me brise,
je réussis à cacher
dans mes vers quelques débris
de moi. Ainsi, que quelqu'un
me cherche à cet instant,
il lui faudra trouver mes membres
mutilés parmi tous mes poèmes.

Κάθε φορά ποῦ συντρίβομαι
καταφέρνω νά κρύψω κάποια
συντρίμια τοῦ ἑαυτοῦ μου
σέ στίχους· ἔτσι ἂν ποτέ κάποιος
μία τέτοια περίοδο μέ γυρέψει
θα πρέπει νά ψάξει τ' ἀκρωτηριασμένα μου
μέλη στά τόσα μου ποιήματα.

Et ma lâcheté est
qu'à chaque appel
de la mort, j'enfouis son invitation
dans un de mes poèmes.

Κι ἡ λιποψυχία μου βρίσκεται
στό ὅτι σέ κάθε κάλεσμα
τοῦ θανάτου χώνω
τήν πρόσκλησή του
σέ κάποιο μου ποίημα.

L'expérience créatrice
naît dans le royaume
de la Nature, jamais
en dehors de lui.

Ἡ δημιουργική εμπειρία
γεννιέται μέσα στό βασίλειο
τῆς φύσης καί ποτέ ἐξω
ἀπό αὐτό.

Je t'aime... Sans toi,
je ne respire pas... Quand
la poésie me prend en otage,
je paie immédiatement la rançon
pour te revenir.

Σ' ἀγαπῶ... δίχως ἐσένα δέν ἀναπνέω...
... γι' αὐτό καί τότε ποῦ
ἡ ποίηση μέ παίρνει ὀμηρό της
τῆς πληρῶνῶ ἀμέσως τά ζητηθέντα
λύτρα γιά νά σοῦ ἐπιστρέψω.

L'enthousiasme et la déception
se rencontrent sur la même longueur d'onde.

Ό ένθουσιασμός και ή άπογοήτευση
κινούνται στά ίδια μήκη κύματος.

Le couteau du poète
tranche irrévocablement
le nœud gordien de l'impuissance.

Τό μαχαίρι τοῦ ποιητή
λύνει άμετάκλητα τόν γόρδιο δεσμό
τῆς άνημποριάς..

Ma mémoire est un aimant... Elle attire
tout ce qui l'étonne, elle en fait une
partie d'elle-même, si bien que chacun
de mes pas dans le futur est en même temps
une partie de mon passé.

Μαγνήτης ή Μνήμη μου... Έλκει
ότι θαυμάζει... τό κάνει μέλος
τοῦ σώματος τῆς... Έτσι ώστε
κάθε βήμα μου στόν Μέλλον
είναι ταυτόχρονα μέρος τοῦ παρελθόντος μου.

Combien d'heures de vol
me faudra-t-il
pour saisir ce mot-là
du poème, libre
de l'attraction terrestre ?

Πόσες ώρες τάχα πτήσεως
πρέπει νά διανύσω γιά νά
συλλάβω εκείνη τήν έλεύθερη
άπό τήν έλξη τῆς γῆς
λέξη τοῦ ποιήματος.

Jour après jour, tu t'amenuises : tu pénètres
mes veines... Inexorablement,
je me fortifie... mon être
devient double.

Μέρα τή μέρα λιγοστεύεις : μπαίνεις
στίς φλέβες μου... δυναμώνω
άσυγκράτητα... ό έαυτός μου
διπλασιάζεται.

Mon ombre, qu'elle ne soit
plus l'autre comme jusqu'à présent,
qu'elle soit moi : voilà
le moins accessible
de mes désirs.

Ίσκιος μου νά μήν εἶναι
ὅπως μέχρι τώρα
πάντα ὁ ἄλλος
ἀλλά ὁ ἑαυτός μου : νά
ποιός εἶναι ὁ πῖο δύσκολος
ἀπό τοὺς πόθους μου.

Dans l'obscurité épaisse,
sous tes longs
vêtements, la lueur
furtive de ta nudité
suffit à me protéger.

Στό πυκνό σκοτάδι
κάτω ἀπό τὰ μακρὰ σου
ροῦχα -- μιά φευγαλέα
λάμψη τῆς γύμνιας σου
φτάνει νά μέ προστατέψει.

J'écris des poèmes
à la manière de celui
qui s'entraîne,
ses veines ont soif
d'oxygène.

Γράφω ποιήματα
ὅπως ἐκεῖνος
ποῦ γυμνάζεται
διψῶντας γιά ὀξυγόνο
στὶς φλέβες του.

Un jour, on m'a révélé
que j'étais né
avant l'Histoire,
fruit du désir
des autres. C'est pour cela
que jusqu'aujourd'hui je n'ai pu
me forger un moi puissant.

Κάποτε μοῦ ἀποκάλυψαν
ὅτι γεννήθηκα
πρὶν τὴν Ἱστορία
προῖόν τῶν ἐπιθυμιῶν
τῶν ἄλλων. Γι' αὐτό καί
μέχρι σήμερα δέν μπορῶ
νά φτιάξω ἓνα πανίσχυρο ἐγώ.

Le poète n'a pas besoin
de testament
pour exister.

Cette menace
pèse sur moi quand
je m'y attends le moins.
Je suis habitué désormais
à recueillir les restes
de ses désastres,
au point que je me demande,
si jamais elle m'abandonnait,
ce que deviendrait ma vie.

Tu me manques,
il est impossible
aux mots
de combler
ton absence.
Ils me restent
dans la gorge
au risque
de m'étrangler.

Ὁ ποιητής δέν ἔχει ἀνάγκη διαθήκης
γιά νά ὑπάρξει.

Αὐτή ἡ ἀπειλή
μοῦ ἐπιτίθεται κάθε ποῦ
δέν τήν περιμένω ·
συνήθισα πιά νά μαζεύω
τ' ἀπομεινάρια τῶν συμφορῶν της.
Ἔτσι ποῦ ἀναρωτιέμαι
τί θά γίνει ἡ ζωή μου
ἂν ποτέ αὐτή μ' ἐγκαταλείψει.

Μοῦ λείπεις ·
τήν ἀπουσία σου
εἶναι ἀδύνατο
νά περιλάβουν
οἱ λέξεις.
Αὐτές ἔτσι μένουν
στόν λαιμό μου
μέ κίνδυνο νά μέ
στραγγάλισουν.